

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupena Mgr. Janem Bučkem, advokátem, se sídlem V. Nezvala 604, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 2. 2023, č. j. 22 A 82/2020-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2020, č. j. MSK 58055/2020 (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 7. 9. 2021, č. j. MSK 105007/2021); tímto rozhodnutím žalovaný pro nepřípustnost zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, odboru životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 17. 1. 2018, sp. zn. MUFO-S 5160/2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), ve věci povolení k vypouštění předčištěných odpadních vod do vod podzemních na pozemku parc. č. X k. ú. N. V. F. O. a schválení záměru stavby vodního díla čistírny odpadních vod na téže pozemku. Proti rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, jelikož se považovala za opomenutého účastníka řízení podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[2] **Krajský soud** žalobu původně shledal důvodnou a rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 31. 8. 2021, č. j. 22 A 82/2020-28. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 As 284/2021-25, rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem byla skutečnost, že krajský soud si ve

svých závěrech do určité míry protiřečil, když ve vztahu k řízení o stavebním povolení došel k závěru, že vlastnická práva stěžovatelky nebudou dotčena, avšak ve vztahu k řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních konstatoval, že s ní mělo být jednáno jako s opomenutým účastníkem. Dále se krajský soud vyjádřil poměrně nejednotně k tomu, zda považuje stanovení účastníků na základě hydrogeologického posouzení za správné.

[3] Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku poukázal na § 9 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o vodách“), dle kterého je hydrogeologické posouzení vypracované osobou s odbornou způsobilostí (tj. hydrogeolog podle zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů) v zásadě obligatorním podkladem pro vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních. Konstatoval, že ze správního spisu vyplývá, že hydrogeologické posouzení bylo součástí žádosti žadatelů o povolení k vypouštění vod do vod podzemních a stavebního povolení k domovní čistírně odpadních vod. Okruh účastníků řízení byl stanoven již v oznámení o zahájení vodoprávního řízení ze dne 10. 10. 2017, sp. zn. MUFO-S5160/2017, a to jak pro řízení o povolení k nakládání s vodami, tak pro řízení o povolení ke stavbě vodního díla. Žádost byla kladně vyřízena prvostupňovým rozhodnutím, v němž vodoprávní úřad na základě hydrogeologického posouzení konstatoval, že nedojde k negativnímu ovlivnění podzemních ani povrchových vod; zároveň se znovu zabýval okruhem účastníků řízení, kde explicitně uvedl, že vlastnická ani jiná věcná práva k dalším nemovitostem nemohou být tímto rozhodnutím s ohledem na rozsah stavby a účel jejího užívání přímo dotčena. Právní moc tohoto rozhodnutí nastala dne 13. 2. 2018. Do té doby stěžovatelka do řízení nevstoupila, resp. účastenství v řízení se nijak výslovně nedomáhala. Pokud by totiž tomu tak bylo, byl by povinen správní orgán nejprve rozhodnout o tom, zda jí postavení účastníka řízení svědčí či nikoli. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud relativizoval bez řádného odůvodnění názor žalovaného (i správního orgánu prvního stupně), který neměl pochybnosti o tom, že stěžovatelka postavení účastníka řízení nemá. Krajský soud ve svém původním rozhodnutí nijak nezduvodnil, z jakého důvodu stěžovatelka by mohla být opomenutým účastníkem řízení dle § 28 odst. 1 správního řádu, pouze žalovanému uložil, aby opět tuto skutečnost posoudil, což již však žalovaný učinil v rozhodnutí o přípustnosti odvolání stěžovatelky. Posouzení osoby s odbornou způsobilostí z oboru hydrogeologie bylo předloženo hned na začátku řízení a na jeho základě byl stanoven okruh účastníků řízení již v oznámení o zahájení vodoprávního řízení ze dne 10. 10. 2017, sp. zn. MUFO-S 5160/2017, a to jak pro řízení o povolení k nakládání s vodami, tak pro řízení o povolení ke stavbě vodního díla; od samého zahájení řízení nebylo ze strany vodoprávního úřadu a žalovaného pochyb o tom, že stěžovatelka nemá být účastníkem řízení. To bylo stěžovatelce sděleno rovněž přezkumným orgánem ve sdělení ze dne 4. 10. 2018, sp. zn. ŽPZ/205075/2018/Ada, ve kterém na základě podnětu stěžovatelky přezkumný orgán důvod k přezkumu prvostupňového rozhodnutí neshledal. Stejně tak účastenství stěžovatelky posuzoval žalovaný ve svém rozhodnutí o přípustnosti odvolání, ve kterém dospěl k závěru, že stěžovatelka nebyla účastníkem řízení.

[4] V novém řízení **krajský soud** vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu přezkoumal rozhodnutí žalovaného a ve shodě s vodoprávním úřadem i žalovaným dospěl k závěru, že vlastnická práva stěžovatelky nebudou ani stavebním záměrem stavby čistírny odpadních vod, ani vypouštěním odpadních vod do vod podzemních přímo dotčena. Krajský

pokračování

soud poukázal na to, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto ve dvou nedílně souvisejících věcech, a to ve věci povolení k nakládání s vodami a ve věci schválení záměru stavby vodního díla. Ve smyslu § 9 odst. 5 a § 15 odst. 1 zákona o vodách jsou výroky o povolení k nakládání s vodami a schválení záměru stavby vodního díla vzájemně podmíněny a doplňují se. Podle tohoto principu tzv. dvojí prevence nelze nakládat s vodami na základě povolení, když nebude existovat vodní dílo, a obráceně, vodní dílo nemůže být užíváno bez povolení k nakládání s vodami. Vzhledem k rozsahu prací a provádění stavby a vzdálenosti pozemků stěžovatelky od samotné stavby vodního díla nemohou být její práva dotčena. Dále jedním z podkladů pro jejich vydání je hydrogeologické vyjádření osoby s odbornou způsobilostí v oboru hydrogeologie, které stanoví okruh dotčených osob; v důsledku toho pak stanoví správní orgán okruh účastníků správního řízení již od samého počátku řízení. Stěžovatelka v žalobě ani netvrdila konkrétní rozpory s vodním zákonem či obecnými požadavky na výstavbu, ani netvrdila žádné pochybení ve vypracování hydrogeologického vyjádření a neuvedla žádné skutečnosti, které by mohly vést k závěru o možném dotčení jejich práv.

[5] V **kasační stížnosti** stěžovatelka uvádí obecně kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.); namítá, že krajský soud rozhodoval ve tříčlenném senátu, který měl jiného předsedu senátu než senát, který v její věci rozhodoval poprvé a vydal rozhodnutí ze dne 31. 8. 2021, č. j. 22 A 82/2020-28. Dále namítá, že se krajský soud nevypořádal s její žalobní námitkou uplatněnou v podání ze dne 23. 1. 2023, nazvaném „omluva z jednání“, že vypouštěním odpadních vod bude ovlivněna studna nacházející se na jejím pozemku.

[6] Žalovaný se ve **vyjádření ke kasační stížnosti** ztotožnil s rozhodnutím krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

[7] **Nejvyšší správní soud** přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165).

[8] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné opětovně rekapitulovat dosavadní řízení, neboť podstata věci byla již dostatečně popsána jak v rozhodnutí žalovaného, které má oporu ve správním spise, tak v předchozím soudním řízení a je oběma účastníkům známa.

[11] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval zcela obecně uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Absence přímé reakce na každý jednotlivý argument účastníka řízení však nepředstavuje nepřezkoumatelnost, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, či ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161). Implicitní vypořádání námitek akceptuje rovněž Ústavní soud (viz např. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. N 26/52 SbNU 247).

[12] Má-li tedy být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností, což musí nalézt svůj odraz v odůvodnění; pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nerefletovalo na žalobní námitky a zásadní argumentaci, o kterou se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost. Nic z uvedeného však Nejvyšší správní soud ve vztahu k přezkoumávanému rozsudku krajského soudu neshledal. Krajský soud se s námitkami stěžovatelky zabýval a dostatečně srozumitelně své závěry, k nimž dospěl, odůvodnil, řídil se přitom závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku kasačního soudu.

[13] Stěžovatelka má za to, že se krajský soud nevypořádal s její námitkou (uvedenou v omluvě z jednání). Stěžovatelka v podání adresovaném krajskému soudu dne 23. 1. 2023 opětovně, shodně jako v odvolání, popisovala, jak mohou být její práva vypouštěním vod dotčena, a dále zpochybnila platnost územního rozhodnutí, namítala, že posudek byl přiložen již k územnímu rozhodnutí nikoli k žádosti stavebníků, apod. Stěžovatelka již v řízení před správními orgány tvrdila, že schváleným záměrem vypouštění předčištěných odpadních vod z domovní čistírny odpadních vod prostřednictvím vsakovacího objektu do vod podzemních na pozemku parc. č. X v k. ú. N. V. F. O., bude ovlivněna studna nacházející se na jejím pozemku parc. č. XA, XB, XC a st. XD v k. ú. N. V. F. O. Na základě hydrogeologického posouzení osoby s odbornou způsobilostí z oboru hydrogeologie bylo toto tvrzení stěžovatelky vyvráceno s tím, že k negativnímu ovlivnění podzemní i povrchové vody a riziku podmáčení či zamokření pozemků nedojde, což bylo uvedeno i v bodě 16 rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se s odůvodněním žalovaného ztotožnil, přičemž Nejvyšší správní soud jeho náhled sdílí. Nejvyšší správní soud dodává, že námitky týkající se samotného zpochybnění „platnosti“ územního rozhodnutí (námitka č. 5 odvolání) jsou v tomto řízení zcela mimoběžné. Žalovaný je vzhledem k tomu, že odvolání zamítl pro nepřípustnost, neposuzoval, nemohl se k nim proto vyjadřovat ani krajský soud v řízení o žalobě.

[14] Pokud se jedná o tzv. opomenutého účastníka, podle § 28 odst. 1 správního řádu, platí, že „za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak.“ Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že dostatečným projevem pochybností nemůže být bez dalšího jen podnět či výzva osoby, která se za účastníka řízení z určitých důvodů považuje a žádá, aby s ní správní orgán tomu odpovídajícím způsobem jednal. Pochybnosti především nemohou být dány tam, kde je otázka účastenství určité osoby řešena *expressis verbis* přímo v zákonném ustanovení a není proto třeba provádět jakékoli právní hodnocení věci nad rámec prosté aplikace normy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2008, č. j. 2 As 8/2008-39). Pokud osoba,

pokračování

s níž správní orgán ve správním řízení nejedná jako s účastníkem řízení, podá řádný opravný prostředek, o účastenství se rozhodne přímo v rozhodnutí o opravném prostředku (usnesení ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu se nevydává). Dospěje-li odvolací orgán k závěru, že odvolání podala osoba, která není účastníkem správního řízení, zamítne jej jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 správního řádu. Toto rozhodnutí má ve vztahu k odvolateli účinky *ex tunc*, tedy od počátku řízení. To žalovaný učinil a rozhodl o nepřípustnosti odvolání stěžovatelky.

[15] Stěžovatelka uplatňuje rovněž kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nikterak je však nekonkretizuje. Tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud opodstatněnou.

[16] Jak správně uvedl krajský soud, při posouzení, zda stěžovatelce mělo svědčit právo účastníka vodoprávního řízení, je především relevantní posouzení dotčení jejího vlastnického práva jakožto vlastníka „sousedního“ pozemku. K problematice výkladu pojmu „sousední pozemek“ a účastenství vlastníků těchto pozemků ve stavebním řízení se vyjádřil Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/99, ze dne 22. 3. 2000: *„Uzavřená legální definice absolutně vylučující možnost pojmut za účastníky řízení i vlastníky jiných sousedních pozemků než pozemků majících společnou hranici s pozemkem, který je předmětem řízení (tedy i vlastníky pozemku „za potokem“, „za cestou“, „za zjevně bagatelním co do výměry vklíněným pozemkem ve vlastnictví jiné osoby“), jejichž práva mohou být dotčena, omezuje prostor pro správní uvážení správních orgánů tam, kde je zjevné, že i přes neexistenci společné hranice mohou být práva nemezujícího souseda dotčena.“* Posouzení otázky, kdo je účastníkem řízení, tedy osobou, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve správním řízení dotčena ve svých právech, bude vždy věcí individuálního posouzení, a to jak při rozhodování stavebních, resp. vodoprávních úřadů, tak i při rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví. Judikatura správních soudů pak za přímé dotčení dovodila například dotčení stíněním, hlukem, prachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod. (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013 č. j. 7 As 17/2013-25). Obecně se tedy dá shrnout, že za přímé dotčení *sousedových* práv bude považováno především dotčení různými imisemi, které zasahují do cizího práva nad míru přiměřenou poměrům. Posouzení, co je přímým dotčením a co nikoli, je přitom na uvážení správního orgánu. V přezkoumávaném případě vodoprávní úřad a následně i žalovaný dospěli k závěru, že vlastnická práva stěžovatelky nebudou stavebním záměrem stavby čistírny odpadních vod (ani vypouštěním odpadních vod do vod podzemních) přímo dotčena. Stavba nevyžaduje při realizaci složité stavební postupy, ani speciální strojní vybavenost, stavební činností nemůže z povahy věci dojít k dotčení vlastnických práv stěžovatelky.

[17] Okruh účastníků řízení ve věci vypouštění vodních odpadů do podzemních vod podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o vodách se stanovuje podle § 27 správního řádu. Účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou v řízení o žádosti žadatelé, účastníky podle § 27 odst. 2 téhož zákona jsou další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech, a dále též osoby, o nichž to stanoví zvláštní zákon. Zákon o vodách přiznává postavení účastníka řízení též obci, v jejímž územním obvodu může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí (§ 115 odst. 4). V daném případě stěžovatelka nezastupuje ani obec, není ani žadatelkou o vybudování stavebního díla (nové čistírky odpadních vod). V úvahu tudíž přichází pouze posouzení, zda není osobou, která může být

povolením vodoprávního úřadu přímo dotčena na svých právech a povinnostech. Tuto skutečnost však vyloučily závěry odborného posudku z oblasti hydrogeologie, ve kterém je posouzena vhodnost, resp. přípustnost navrženého způsobu vypouštění odpadních vod do vod podzemních v dané lokalitě z hlediska ochrany zdrojů podzemních a povrchových vod, ochrany přírody a krajiny, geologických a hydrogeologických poměrů. Z jeho závěru jednoznačně vyplývá, že k negativnímu ovlivnění podzemní i povrchové vody, případnému riziku podmáčení či zamokření pozemků v dané lokalitě nedojde.

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že bylo dostatečně zjištěno a odůvodněno, že vlastnická práva stěžovatelky nebudou prováděním stavby (čistírna odpadních vod vč. splaškové kanalizace a dešťové kanalizace vč. vsaku) ani jejím samotným užíváním, s ohledem na rozsah stavby, účel jejího užívání a vzdálenost pozemků od stavby vodního díla, dotčena, resp. charakter stavby vodního díla s přihlédnutím ke vzdálenosti od pozemků stěžovatelky a účelu stavby v zásadě vylučují dotčení jejích práv.

[19] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nesprávného obsazení krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Stěžovatelka namítá, že senát krajského soudu byl jinak obsazen než v případě prvního rozhodování ve věci. Senát krajského soudu, který rozhodoval dne 31. 8. 2021, ve věci sp. zn. 22 A 82/2020, byl ve složení: předseda senátu Mgr. Jiří Gottwalda a soudci JUDr. Miroslava Honusová a JUDr. Petr Hlušík, Ph.D. V případě opětovného rozhodnutí krajského soudu ze dne 1. 2. 2023, č. j. 22 A 82/2020-62 byl senát krajského soudu složen z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. Došlo tedy ke změně předsedy/předsedkyně senátu.

[20] Dle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod České republiky (dále jen „Listina“), „nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Příslušnost soudu i soudce stanoví zákon“. Toto ustanovení má bránit svévolnému určování soudců pro daný případ předsedou soudu. Pravidlo zákonného soudce se úzce pojí s příslušností věcnou a místní, stanovenou procesními předpisy, ale též s příslušností osobní, tedy s tím, kterému konkrétní soudci či konkrétnímu soudnímu senátu má být věc přidělena, což řeší rozvrh práce, který musí mít každý soud. Rozvrh práce se vytváří na kalendářní rok a je veřejně přístupný.

[21] Dle § 42c zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v pozdějším znění (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), „věci, které se nepřidělují generátorem přidělování, se přidělují a přerozdělují v případech podle § 42b odst. 3 písm. b) až d) v souladu s rozvrhem práce tak, aby byla vyloučena možnost ovlivňování přidělování věcí. Jiné, než insolvenční věci se rozdělují mezi jednotlivá soudní oddělení podle jejich druhu, určeného předmětem řízení v jednotlivé věci, ledaže jde o věci, jejichž povaha nebo význam takové opatření nevyžadují. Jiné, než insolvenční věci se dále přidělují tak, aby v den, kdy věc soudu došla, bylo nepochybné, do kterého soudního oddělení náleží; je-li v rámci jednotlivých úseků určeno rozvrhem práce více soudních oddělení a neurčí-li rozvrh práce jiný způsob přidělování podle věty první, rozdělují se mezi ně věci ve stanovených poměrech vždy postupně“.

[22] Rozvrh práce Krajského soudu v Ostravě platný k 1. 1. 2022 byl řádně zveřejněn na webových stránkách justice.cz.; lze do něj nahlédnout i na krajském soudě. Z rozvrhu práce je patrné, na základě jakých pravidel jsou napadené věci přidělovány jednotlivým samosoudcům a senátům a také je naprosto zřejmé, jak jsou jednotlivé senáty personálně obsazeny. Podle rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě platnému k 1. 1. 2022 (jelikož

pokračování

Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení věci krajskému soudu dne 11. 11. 2022), se ve věci stěžovatelky rozhodující senát skládal z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D. Na straně 64 bodu b) rozvrhu práce platného od 1. 1. 2022 se uvádí, že pokud napadne žaloba téhož žalobce proti témuž žalovanému jako žaloba napadá kdykoli od 1. 1. 2008, bude tato žaloba přidělena oddělení, v němž působí soudce, který byl u předcházející žaloby soudcem zpravodajem (nikoli předsedou senátu). To bylo v daném případě dodrženo. Stěžovatelčinou žalobou se tedy zabýval správný senát krajského soudu, který byl rovněž řádně obsazen v souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu a v souladu s rozdělováním napadených věcí dle § 42c zákona o soudech a soudcích. Stěžovatelka nebyla krácena na svých právech na zákonného soudce dle čl. 38 Listiny. Její námitka nesprávného obsazení soudu je nedůvodná.

[23] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud se řádně vypořádal s námitkami stěžovatelky, vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a věc posoudil v souladu se zákonem, přičemž nevybočil z právního názoru, jímž byl zrušujícím rozsudkem vázán.

[24] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatelky důvodnými, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. března 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu